

הדימוי של לסקוב

לדימוי חריף ביותר נזקק, השבוע, מנהל רשות הגמלים והרמטכ"ל לשעבר, **הי"ם לסקוב**, כדי להאר את מצבם של נשיא מצרים, **גמאל עבד אל נאצר**, ושלט ירדן, **המלך חוסיין**, שבדמויות שליש מהן קשים, לחסל את תוצאות התוקפנות. אמר לסקוב על מצב זה בראיון שהעניק ליומון זבר: "זה מזכיר לי אותו סטודנט שהלך לבית הדין ונשפט סופלית. אל תלך — ולא תפגע!" אגב, באותו ראיון נתן לסקוב פירוש משלו לנוסחאות המסוגנות, המופיעות מדי פעם בבידועות מדיניות. סיפר לסקוב: "מקורות יודעית — זה לרוב ראשית השכח. חוגים מקורבים — זה אחד הפקידים." ● "הרב המגיד", **רבי מאכא נוסבאך**, שהוא הרב הרפורמי של כוכבי הוליווד, אינו עוסק רק בכוכבים אלא גם במדינאים. לאחרונה גילה הרב את פרטי השתתפותו לא מכבר עם סגן נשיא ארצות הברית, **יוז'ף המפרי**. לדבריו, התעניין המפרי בשיחה עימו "איך יתכן שישראל אינה חושבת על פיתרון בעיית הפליטים? האם אני צריך להסביר להם מה לעשות בפרובלמה הומאנית כזאת? אני רוצה לשמוע מכם, היהודים, בבית הלבן, כיצד לפתור בעיות מוסריות ולקבל דוגמה מכם. מה אתם רוצים להיות: אלבניה קטנה?" ● ראש עיריית ירושלים, **דני קולק**, רוכש לעצמו אהדה לא רק בקרב אוכלוסיית ירושלים המזרחית ומדינאי ישראלי, כי אם גם בירדן. העיתון הירדני אדיפה המופיע ברבתי עמו, הקדיש לתרי קולק כתבה שנכתבה ברוח אוהדת, בה מביא הכותב ציטטות מדבריו של קולק, מפרט פעולותיו לפיתרון הבעיות הכלכליות והחברתיות שנוצרו עם איחוד ישי חלקי דעיר. ● **למנהל ברוצלכבקי**, בן הנהג המתגורר במצפה זומון, יש זעה משלו על

יישפך דם נוסף — למצוא אב להחלפה של לילה. השוטרים החלו לחזר על פתחי רווקר הכפר, אלא שהתאוו בזמנו לשאת את הנערה לאשה, ובאיום שאשימו אותם בבועלת קטנה ניסו לשכנעם לטוול על עצמם אבהות חוקית. אלא שלזאת לא היו השבאב מזכרים, אפילו בלי מוהר. "זה לא הילד שלי", הכריז כל אחד מבועל לילה בניפרד. "ותוך מזה — אני לא מוכן להתחתן עם בחורה לא בתולה, ועוד מירשעת." בן לילה התרוקן הכפר מרוקים. הם נתפזרו להם ברחבי הארץ, עד יעבור זעם. בכפר נותרו רק הקשישים, או בעלי המשפחה, שנתכנסו יחדיו כדי לתכנן את גאולת הרים המשמשת ובאה.

היירות

עפר הארץ

מדוע אין באים תיירים רבים יותר לישראל? יש כאן ים לא פחות כחול מאשר בספרד, שמש לא פחות משופת מאשר באיטליה, אפשר לטייל למדבר, לספס להרים. צריך לשכת לרובע התיירים בתל אביב, לשהות עם יומיים בהם האביב, וכל השאר לות חללו נפתרות מאליהן.

כך עשה כתב, העולם הזה "בי הגיהנום. להקין ההי"ה שני:

רחוב הירקון, שידע לחיירות, הוא אחד הרחובות המונחים ביותר בארץ. מיגרשי חול ריקים, בתים מטים לנפול, מלונות מפוארים המכסים את גוף הים, ולמטה, כשר יורדים לטיילת, אל שפת הים... מוטב לא לדבר על זה.

התייר הלא מיליונר מחפש לו מלון קטן שאינו דוגמת מלון דן, הילטון או שרתון. מלון סוג ב', עם מסעדה ושירותים, ואין סיבה שהוא לא יגיע, למשל, למלון ארמון הצופה אל גן יפה, מסעדה חביבה בקומת קרקע, ושלוש קומות של חדרים מעליה.

פקיד הקבלה מבקש עשרים וחמש לירות להור לאדם בודד. בפרוספקט של אגוד המלונות נאמר שמחיר החדר הוא עשרים לירות וחמישים אגורות. לא נאמר שזל זה נוספים עוד דמי שירות ותחמון.

מיסתורי חדר 24. "המחיר כולל ארוחת בוקר", מסביר פקיד הקבלה, "זה חדר טוב. עם שירותים ומיקלחת. אתה משלם מיד? נהוג לשלם מראש." וזה למרות שה תייר בא עם מזודה גדולה.

התייר משלם מראש ועולה לחדרו. זהו חדר בעל מיות של עליית גג, מיטה, ארון זול, שולחן קטנטן, שטיח מהות. סיח מת קלף מהתקרה ומתקירות.

גיוק גדול מטייל להנאתו על השטיח. כשמתיישים על המיטה, נאנקים הקפיצים בקוליקולות ונמתחים עד לריצפה.

בחוף יורד ערב הזה. הכל נסגר. התיירים מטיילים באפס מעשה לאורך הטיילת ומפנה קים. בעשר בלילה כולם חוזרים משופעים למלונותיהם, לישון, רעשי הלילה מתחילים. בחדר 24 מורידים את המים, ולתייר ב' חדר 25 זה נשמע כאילו עושים את זה על ראשו. בחדר 23 פותחים ברו, ובחדר 24 זה נשמע כאילו הוא מטפס לאוונטים. החדרות לא נסגרות לגמרי וחריצים גדולים מעבירים את האור ואת הקולות, שעדיין לא חדרו מכעז לקירות.

עקיצות מיסתוריות. בבוקר קמים לאכול ארוחת בוקר. הגוף מכוסה עקיצות מיסתוריות העיניים כבדות ועייפות. המסעדה עדיין ריקה, והתייר מתיישב לו ליד החלון ומסתכל על נוף הים. "לא לשבת ליד החלון", מבקש המלצר, "זה מיועד ל' מספר גדול יותר של אנשים."

ארוחת הבוקר המגיעה יכולה להסל תיא בון של גודו תיירים למשך שנה. היא מורכת ממה, גבינה לבנה, יבשה, צהבהבה מיושן, רבע משולש של גבינה צהובה, כרי סית קטנטנה של מיץ, טיפת חמאה, מצות רכות הנתקעות בגרון וקפה קר ודלוח של בית החמור.

בחוף מתחיל כבר השיעמו של ספח. ה' כל סגור. אין איפה לשבת. אין מקום שאפי שר לשחות בו משהו. הרחוב מלוכלך. הים אפור. התיירים מטיילים הלון ושוב. אדם זקן, המוכר תמונות קטש של התנהגות המר כונית, הוא האטרקציה היחידה בשטח. כולם קונים. מה עוד אפשר לעשות?

"אנחנו לא באנו להשתעשע", אומר זוג תיירים מבוגרים מארצות הברית, "באנו ל' ארץ ישראל." הם לא מתלוננים על השעמו והתנאים הגרועים. "אנחנו שמחים שאנחנו כאן. זה הכל."

אבל הצעירים לא מסתפקים בזה. "צריך באמת להיות ציוני גדול", אומר צלם צרפתי, ולאחר מכן מאומוזאור את עפר הארץ ה' זאת, כדי בללות כאן את חגיה הפסח."

לונה בבקוני
אהבה גרמנית

הרמטכ"ל של צה"ל, רב-אלוף **חיים בר-לב**. תמונה בעיניו כיצד זוכה ברילב להערכה כל כך רבה. "הרי הגיבור הזה עדיין כל כך!" ברוצלכבקי חזקן צריך ודאי לדעת מה שהוא אומר: סוף סוף הוא אביו של הרמטכ"ל. כשנשאל ברוצלכבקי, שלאחרונה הוציא ספר של לקט אימרות ופתגמים, מה היה הרגשתו לאחר שבנו התמנה לרמטכ"ל, ענה: "אני לא יודע מה לענות. הוא נישאר אותו דבר. בכלל לא השתנה. הוא אותו בן נהדר כמו שהיה תמיד."

הגרמני

של ר' שמחה

ימים אחדים לפני שנערכו טקסיהזכרון לרגל 25 שנה למרד גיטו ווראשה, ניראה דווקא "אחרון הזוכרים", **ר' שמחה הירצברג**, שהוא מלחם ברהובות תל אביב תייר וזכר גרמנית. לשמחה, יוצא גיטו ווראשה, הממשיך להפגין לבדו נגד כל קשר עם גרמניה ונגד כל ביקור של גרמני בארץ, היה הסבר להתנהגותו יוצאת הדופן: התייר וזכר גרמנית אותו הדורין בסיוור בתל אביב, היה עיתונאי אוסטרי, שסייע בזמנו להצלת יהודים רבים, אינני נגד כל הגרמנים והאוסטרים, הסביר הולצברג, "הנה, אם יש גוי אוסטרי טוב, אני המארח שלו בתל אביב." ● חתן פרס ישראל לרפואה, הדי"ר **חיים שיבא**, מנהל בית החולים תל השומר, העלה השבוע זיכרונות מתקופת השבת השחורה, היא ה'29 ביולי 1946 — כאשר כל צמות הביטחון של היישוב נעצרה והגולתה עלידי הבריטים למחנה רפיח. שיבא נלקח אז עלידי הבריטים, כדי לארגן את השרות הרפואי במחנה העצורים. לדבריו, הרופא, פנו אליו אי העצורים, ממפקדי ההגנה, בדרישות מוותרות ביותר: בין השאר — לספק להם כדורי מרץ, כששאל שיבא לשם מה הם זקוקים לכדורי מרץ אלה, השיבו לו: "כדי לפרץ את שער המחנה השמור עלידי טאנקי" ● מוזמני הצגת ההכורה של המחזה שודשים, שהועלה בשבוע שעבר באהל, היו עדים לתופעה מעציבה. היה זה כאשר השחקנית החותקה **לאה דגנית** עלתה על הבימה, לאחר שנעדרה מהצגות האהל זמן רב. מרגע עלייתה לשחק, נהגה לאה כאחותיהלם. תחילה, לא הרגיש קהל בכך, אלא שותפיה להצגה, ובייחוד **זיוה**, היו נאלצים להצילה כשהם לוחשים לה את הרפלקיות. לאחר המערכה הראשונה הת' מוטטה דגנית והתעלפה — ולא הייתה במצולת להמשיך בהצגה. את מקומה מילא הבמאי **אברהם אסיא**, שביקש את סליחת הצופים וקרא מהכתוב את הקטעים שהשחקנית הייתה צריכה לשחק. רק מעטים ידעו את הסיבה להתמוטטות: היא הייתה קדורה בהתמוטטות אחרת — זו של בעלה, הבמאי **מושה הלוי**. לפני ההצגה קיבל הלוי התקפה, נלקח באופן דחוף לאישפוז. הפיזיומאי **דירי מנוסי** הצטרף אל תוקפיו של שר העבודה **יגאל ללון**, בשל הצהרותיו האחרונות. מנוסי הגיש לדיעות אחרונות רשימה סאטירית בשם "הפלמ"חניק מטפס על המחר, אולם המערכת שיתנה את הכותרת להפלמ"חניק מתכנן את המחר, כדי לא לפגוע בשר.

האהבה

של לונה

למרות היותה בחודש החמישי להריונה, עומת הנזמית שחקנית **לונה עברי**, לקבל על עצמה תפקיד ראשי בסרט שצילומיו יתחילו רק בסוף החודש הבא, יונה תופיע בסרטו של **אברהם אסיא**, ("פנשל") **דשא**, סרט מללוג הגדול, תשחק כמובן — אשה בהריון. ● עד כה התפרסם **ג'יקי ארלין**, בעיקר, כפנטומימאי, השבוע, הוא הוכיח כי כוהו רב לו גם בדיבורים. בערב בידור שנערך במיעדן צוותא בתל אביב, היה גיוק צריך להופיע כאחד המספרים בתוכנית. מאחר שמנחה הערב חלה ולא בא, קיבל על עצמו גיוקי להנחות את הערב ולראיין את המופיעים. הוא הצליח לאלתר ראיונות משעשעים, עד שבחוסר הערב הוצע לו להתחיל לערוך בקיניות ערבי ראיונות ב' ארץ. בין השאר ראיין גיוקי, בערב זה, את הסטודנטית הדנית לתואלוגיה, **אלזה**, המופיעה גם בקטע רשירה בעברית ודנית. "רגע, אני לא מבין", שאל אותה גיוקי, "את לומדת להיות כומר או נזירה?" "נזירה", השיבה אולה, "מה פיתאום?" ● קאריירת המלחין הצעיר **יאיר רוזנבלום**, שכבש

לונה בחגיפה
כסף אמריקאי

את עולמו בסערה לאחר מלחמת ששת הימים בשורות פיומנים שהפכו ללהיטים — הופסקה זמנית, לאחרונה. יאיר נפצע ב' תאונת דרכים, בדרך לירושלים, אושפו למס' פר שבועות בבית החולים. בקרוב עומד יאיר לחזור לפעילות מוסיקלית, לאחר שיצא מבית החלמה בו הוא שוהה עכשיו. ● דוגמנית הצילום הכושית היפה ביותר בעולם, **דניאלה לונה**, מאוהבת סוף האפרט לפליקאן אלוהי וארוך רגליים. מצאה את האהבה דווקא אצל ניצבסרטיס גרמני, **גאורג זווילנג**. "אני אוהבת אותו על-אף שהוא יותר נמוך ממני" מצהירה לונה, המתנשאת לגובה של 178 סנטימטר, בלי עקבים. ● תיאטרון חוש גולד, **הילל נאמן**, ממייסדי ומנהלי בימת השחקנים, פרש מהתיאטרון הצעיר, על רקע תיכוכים עם חבריו, הקים לעצמו תיאטרון עצמאי הנשוא את השם התיאטרון הפתוח. הוא כבר החל, השבוע, בחזרות לקראת הצגת הבכורה של מחזה מבריעטה של **ויליאם מלברן**, מחזאת בריטית ביטויקית צעירה — הנשוא את השם איפה, איפה, אתה גיוני? ואשר העלאתו בעוד חודשים בקפה תיאטרון הילטון נשמרת, משיבמה, בסוד כמובן. ● אחראחד נושרים כוכבי תוכנית המיוסקול הישראלי של **יונתן ברמון**, הממשיך להופיע בארצות הברית — וחוזרים לארץ. אחרי אילן ואילנית, אשר חזרו רק לפני שבועיים, עומד לחזור כוכב נוסף של התוכנית — **אוישק לוי**. אושק התכוון להישאר מחוץ לגבולות ישראל עוד כשלוש שנים, אך לפני זמן קצר חזרה לארץ אשתו, **עירית רזילי**, והחלה לחפש עבודה ועבור בעלה עבודה ודירה. ● איש העסקים ומפיק הסרטים **דוד שית** שק לפני זמן קצר נירשם לגירושין מאשתו, **אלה שרף**, התאושש מהר מאוד. אצל למרות הלך שלמו מנשואין לנערת-זוהר צעירה, חזר דוד לאותו מחזורי לאחרונה ניראה שית, בן 40, בחברתה של **לילי לבקוביץ** בת ה'21. גילי יפהפיה בלונדית, היתה בעבר זיילת קרקע בארצו, וחברתה היא גם רשומה באוניברסיטת תל אביב ו' מופיעה שם אחת לשמלה חדשה.